

pe, vi har her, til en vis grad er set bort fra den retssikkerhed, man normalt roser sig af at have i et samfund som det danske. Derfor er det fuldt forståeligt, at de tjenestemænd, der har været involveret, ønsker, at videre undersøgelser foregår i det sædvanlige tjenestemandssystem.

Men det politiske ansvar er det Folketingets opgave at placere. Andre fejl vil derfor blive afprøvet i det udvalg, Folketinget i dag nedsætter, og som drejer sig om ministre.

Det Radikale Venstre vil deltage aktivt og flittigt i udvalgsarbejdet, og det håber vi alle Folketingets partier vil. Det er vel ikke urimeligt, at Folketinget selv bedømmer, om den kommunikation, der har været mellem Folketing og ministre, har været tilfredsstillende. Facit for udvalgsarbejdet er ikke givet på forhånd.

Det Radikale Venstre ønsker et ordentligt grundlag at handle på, og det har vi ikke nu. Når vi har det, vil vi også tage konsekvenserne af udvalgets rapport.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold – så det enkelte spørgsmål i stedet for tre spørgsmål – om fru Elisabeth Arnold er enig i, at der er afgivet urigtige oplysninger til Folketinget af skatteministeren. Det er til at svare ja eller nej på.

Men i øvrigt var jeg nær ved at falde ned af stolen, da jeg hørte fru Elisabeth Arnold sige, at der måske er mere end én skurk og én bagmand. Og det giver mig jo så den nødvendige anledning til at stille et direkte spørgsmål til den politiske leder for Det Radikale Venstre, nemlig til økonomiministeren, for også at få det afklaret, som jo tegner sig med det udsagn, at der er mere end én skurk og én bagmand. Vi er nødt til nu at få fastslået ved at anmode økonomiministeren om her fra talerstolen at give svaret: Hvornår var det, økonomiministeren sagde, usandt?

I spørgetiden den 27. oktober sagde økonomiministeren på et § 20-spørgsmål fra mig, at det, ministeren havde set på i den konkrete sag, var Nationalbankens garantistillelse; det var det, ministeren var blevet orienteret om. Når det spørgsmål blev stillet den 27. oktober, var forhistorien jo den, at økonomiministeren i Jyllands-Posten den 8. oktober 1993 er citeret for at sige:

»Når jeg er involveret, skal jeg ikke bare se på den ene linje, hvor der står »Nationalbankens bidrag«. Så er det hele konstruktionen og hele løsningen. Tingene må ses i en helhed«, siger Marianne Jelved.«

Må jeg nu spørge: Hvad var sandt? Var det det, ministeren har sagt til Jyllands-Posten, og som giver ministeren et særligt ansvar, fordi det er hele konstruktionen, eller var det alene det svar, som økonomiministeren gav den 27. oktober på spørgsmålet her i salen?

Nu er tiden kommet, hvor det må afklares for at få afklaret, om der er én eller flere skurke.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det, der får mig til at tage ordet, er fru Elisabeth Arnolds udtalelse om, at spørgsmålet om, hvorvidt Spar Nord havde ret eller ikke ret, burde have fundet sin afgørelse i en retssag, men at det ikke blev sådan. Nej, heldigvis. Det ville dog have været en forfærdelig tanke, hvis en skatteyder skulle få fri proces for at anlægge en retssag mod en skattemyndighed og gå hen og vinde over den.

Jeg synes, det siger noget om moralen i hele denne sag. For først siger man: Vi bruger fusionsreglerne, og det gør vi ud fra en konkret vurdering. Der er ikke noget galt i det, det er gået lige efter bogen, og det hviler på en kendt praksis. Man taler ikke om vederlag. Da det går galt og man får bål i gaden, skifter man taktik. Så kommer det første notat fra Told- og Skattestyrelsen, og det kan vi i og for sig kalde den falske melodi, for det er det, der leder os på afveje.

Dernæst får vi et nyt notat fra kammeradvokat Gregers Larsen, og det kan vi lige så godt kalde Tipsbladet, for det kunne man akkurat lige så godt have sendt, bortset fra fire linjer, som lige præcis inde midt i det notat siger, at nu er der lige pludselig vederlag – noget, man ikke har talt om i flere måneder.

Det var en ny taktik. Hvad var det, man dér gjorde? Jo, man tørrede den af på Spar Nord. Og da Spar Nord protesterede, sagde man til dem: I har også haft for dårlige rådgivere, men de har nok en forsikring. Da den heller ikke gik, tilbød regeringen Spar Nord fri proces til en retssag.

Det er den moralske regering – det er den nye politiske moral. Jeg kalder det amoral.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg skal da beklage, at hr. Thor Pedersen har måttet ventet så længe på at få svar på så enkelt et spørgsmål. Der har jo været mange onsdage siden den pågældende onsdag sidste efterår til at stille så konkret et spørgsmål, som det nu er blevet. Og det vil jeg gerne svare på.